

jih vsak na svoj način rešuje; mešajo lirični in dramski moment; upoštevajo stare literarne smeri, a so že bogati izkustev novih kipenj in novih duhov», pravi o njih kritik Arnaldo Bocelli.

Sodobniki d'Annunzija so zastopani z Gattijem »Ancoraggi alle rive del tempo« in Chieso, »Sant d' Amarillide«. Že omenjeni kritik našteva v bilanci preteklega leta 36 važnejših izdanj. Prednjači Lucio d' Ambra, mojster jezika in svetsko-podsmehljivega sloga s trilogijo »L' ombra dell' amore«. Med nagrajenci, ki ju je ljudstvo zelo rado čitalo, sta Enrico Pea z romanom »La Maremmana« in Vittorio Rossi z »Oceano«. Oba sta zajela z močjo pristno življenje ljudstva. Tretji, morda še močnejši kot ta dva, je Rihard Caccelli v prvem delu trilogije »Il mulino del Po«. Opisuje tok življenja nekega mlina ob Padu od Napoleonovih časov do bitke pri Vittorio Veneto. To bo epska trilogija Severne Italije. Uveljavil se je tudi mladi Pavel Cesarini z »Un uomo in mare«, ki je dnevnik iz afriške vojne ter Corrado Alvaro »L'uomo é forte«, ki išče danuncijevskega nadčloveka.

To so le nekatera poglobljena dela mlajših mojstrov, ki so si že priborili sloves in — širok krog bralcev.

Bogato je pa bilo leto s kritičnimi izdanji starih pisateljev (Deledda, Pirandella, Panzini in Bontempellija).

Splošna slovstvena bilanca za l. 1938. je aktivna. Številčno bogata; kvalitativno v pesmi dobra, v prozi nekaj slabša; prihaja pa nov rod, ki bo s svežimi silami oplodil čvrsto rast italijanske kulture, ker se osvobaja zunanje pozerske navlake in išče v človeku odraza višjih, notranjih sil.

Rado Bednařik.

K virom in vrhuncem!

Tako je naslovil češki pesnik V. Renč poslanico na češke prevajalce, kjer je med drugimi napisal tudi to: »Nikar ne nosimo drvá v gozd in ne razglašajmo, kakšne kupe

knjig smo preveli v povojni dobi. Res so bila med njimi dela, vredna vsega upoštevanja, toda velika večina je bila navadno tržno modno blago. Glavna napaka je bila, da smo samo zaradi modernosti z ne- navadnim častiljubjem segali v tujino le po »novostih zadnjega tedna«. Kar je slučajno zaradi nezadostne reklame ali zaradi drugih vzrokov ušlo naši pozornosti, po tem nismo več segali drugi dan. V tem hlastanju po novostih je razumljivo, da smo enkrat segli v polno, a desetkrat v prazno. Saj je bil razmak, potreben k vrednostnemu ocenjevanju, tako majhen. Danes se moramo tudi v tem preusmeriti. Saj tudi vse dobro ni dosti dobro, da bi se češka književnost obogatila. Bomo morali pač hoditi nekaj let nazaj, da bomo zadosti in v strogem izboru spoznali bistvene stvari tujih kultur, ki so nam ušle in ki tvorijo današnje duhovno lice drugih narodov.

Zlasti važno je revidirati poznanje klasikov tujih narodov. Povojna doba je bila tako malo naklonjena temu »zgodovinskemu« zanimanju, da smo na Češkem razen novih prevodov Goetheja, Shakespeara, Keatsa in lani Puškina dobili zelo malo kaj vrednega. Tudi če so prevodi že bili v preteklosti prirejeni, vendar naj velja načelo, da mora vsaka doba znova in po svoje obračunati s klasiki in njihovimi deli. Sodobni pesniški jezik predstavlja s svojimi zmožnostmi, simboli in odtenki novo vzdušje, v katerem gledamo v bistvo teh vele- del in jih skušamo znova razumeti. Modno literarno blago, več ali manj zanimivo in prehodno, je treba nadomestiti s klenimi, polnokrvnimi, živimi deli klasičnih mojstrov. Mesto profesionalnih prevodov sezon- skih knjig, pričakujemo prevode Danteja, Shelleya, Novalisa, Mickiewicza, Slowackega, da imenujemo le te, s katerimi že davno nismo imeli opravka.

K virom in vrhuncem! to mora biti novo načelo prevajalcev, če hočejo biti koristni sotvorci našega kulturnega razvoja!« (Obnova, III. l. št. 12.)

T. D.